

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **CC INTERNET s.r.o.**, Kaprova 42/14, Praha 1
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, Pod kaštany
245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, Závodní 353/88, 360 21
Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j. 894/DS/18-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

894/DS/18-6 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 15. 1. 2018, č. j. 785/OD-P/18. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce se dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Chevrolet, reg. zn. X, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 17. 8. 2017 v době od 11:35 hod do 11:45 hod v Karlových Varech v ulici Foersterova nezjištěný řidič stál s vozidlem tov. zn. Chevrolet, reg. zn. X, v úseku platnosti dopravní značky IZ 8a – Zóna s dopravním omezením, kdy tímto omezením je dopravní značka IP 12 – Vyhrazené parkoviště, s doplňkovým textem „Pro držitele parkovacích karet vydaných Magistrátem města Karlovy Vary“, když taková karta ve vozidle na viditelném místě umístěna nebyla, čímž porušil právní povinnost danou mu ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Výše uvedené jednání neznámého řidiče vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaného porušením povinnosti dané ustanovením § 4 písm. c) tohoto zákona. Za uvedený přestupek správní orgán I. stupně v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“) podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu žalobci uložil pokutu ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že správní orgán neprovedl řádnou úvahu o výši sankce. Shledal totiž jedinou polehčující okolností to, že „*osoba svým jednáním nezpůsobila žádný závažnější následek*“. Polehčujících okolností bylo více a tyto byly spisu zjevné – zejména jednání nemělo žádný následek; nedošlo k dopravní nehodě, ke škodě na zdraví, ani škodě na majetku. Jednání žalobce bylo toliko omisivní. Přestupek byl spáchán nezaviněně. Nikdo nebyl jednáním žalobce přímo ohrožen. Nebylo prokázáno, že by žalobce na jednání jakkoli sám participoval. Správní orgán měl tyto polehčující okolnosti zhodnotit. Bylo by pak na správním orgánu, zda by řádná úvaha našla odraz např. v nižší sankci, v mimořádném snížení pokuty, nebo v upuštění od správního trestu.
3. Žalobce dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Podmínka uvedená v § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu nebyla splněna, neboť správní orgán disponoval písemným podepsaným prohlášením žalobce, že vozidlo řídila určitá osoba – pan V.. Tato osoba takové tvrzení nepopřela, ač mohla. Správnímu orgánu nic nebránilo, aby proti této konkrétní osobě zahájil řízení o přestupku. Skutečnost, že se fyzická osoba nedostavila k podání vysvětlení, byla dle žalobce zcela irelevantní. Samotné předvolání k podání vysvětlení bylo nepochybně nezákonné, neboť pokud správní orgán zjistil konkrétního podezřelého, měl povinnost proti němu bez dalšího zahájit přestupkové řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 9 As 277/2016-45). Správní orgán podání vysvětlení nezbytně nepotřeboval. Subjekt přestupku byl dostatečně objasněn provozovatelem, který tímto splnil povinnost dle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu.
4. Podmínky pro zahájení řízení nebyly splněny také proto, že správní orgán věc neodložil, ve spise nebylo založeno žádné usnesení, ani jiný záznam o odložení věci. To je přitom

obligatorním podkladem pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jak dovodil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15 A 129/2015-27. I kdyby takové usnesení existovalo, bylo by protiprávní, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že správní orgán usnesením věc přestupku odložil, a bylo by tedy nutné na něj hledět jako na neexistující, protože nebylo doručeno. Žalobce byl nepochybně osobou přímo postiženou spácháním přestupku, neboť proti němu bylo v důsledku spáchání přestupku řidičem vedeno přestupkové řízení. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil, pokud by věc vskutku odložil. Dle názoru žalobce se nepochybně jednalo o vadu řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by – v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod – svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání, na základě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, právě na žalobce. Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Vada řízení krátila žalobce na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sám sebe.

5. Dle další žalobní námitky správní orgán přestupek nesprávně kvalifikoval. Správní orgán konstatoval, že řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Jednání žalobce však spočívalo v neoprávněném užití vyhrazeného parkovacího místa, rezervovaného pro držitele parkovacích karet. Jednání mělo být kvalifikováno jako porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, nikoli jako porušení obecného pravidla § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které by bylo možno aplikovat v zásadě vždy. Takový výklad by byl neslučitelný se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Pokud by byl žalobce při sdělení obvinění seznámen s tím, že ve skutečnosti porušil nikoliv § 4 písm. c), ale § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, pak by se též dozvěděl, že v případě stání kratšího tří minut není jednání protiprávní, a mohl by svou obhajobu vést zcela jiným směrem. Pak by bylo věcí důkazního řízení, zda správní orgán unese důkazní povinnost k délce stání přesahující tři minuty.
6. Žalobce dále tvrdil, že jednání nemohlo být protiprávní, neboť správní orgán nebyl v daném případě oprávněn vyhradit dané parkovací místo jen pro držitele parkovací karty. Důvodem je, že vydání parkovací karty v Karlových Varech je zpoplatněno. V daném případě jde tedy o formu zpoplatnění pozemní komunikace dle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, přičemž se nemohlo jednat o zpoplatněný úsek komunikace, neboť nebylo vydáno žádné nařízení obce. Zároveň příslušný obecní úřad nevydal cenový výměr formu nařízení. Ceník nemá formu nařízení, ani neexistuje nařízení obce, na základě kterého by byl vyhotoven (k tomu viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08).
7. Žalobce také namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Dispozice právní normy, stanovující výši sankce, je v případě ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu blanketová. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, dospěl k závěru, že poruší-li přestupce právní povinnost stanovenou právní normou s blanketní dispozicí, je nutné ve výroku rozhodnutí odkázat též na ustanovení právního předpisu, ve kterém je obsažena právní norma, na kterou primárně porušená právní norma odkazuje. Srov. také rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33. Z výroku prvoinstančního

rozhodnutí nelze přezkoumat, zda je uložená sankce zákonná. Ustanovení zákona, na které správní orgán odkázal, totiž stanoví dvě omezení: že pokuta nepřesáhne 10 000 Kč a že nesmí být vyšší než pokuta, kterou by dostal za obdobné porušení povinnosti řidič v přestupkovém řízení. Z výroku však nebylo možno přezkoumat, dle jakého ustanovení byla pokuta ukládána a v jakém sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval. Správní orgán neuvedl ve výroku rozhodnutí právní ustanovení, dle kterých rozhodoval, proto považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29, přitom ustanovení, normující konkrétní rozmezí sankce, absentovalo i v odůvodnění rozhodnutí.

8. Žalobce dále dovozoval nezákonnost rozhodnutí z toho, že správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla, nicméně provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Z toho důvodu bylo možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné.
9. Žalobce dále zastával názor, že správní orgán nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Správní orgán vycházel ve svém rozhodování z fotografií. Z fotografií se však nepodává, že by řidič vozidla jednal v rozporu s právem. Na třech fotografiích je totiž zachyceno vozidlo žalobce, které stojí v řadě dalších zaparkovaných vozidel. Z této fotografie se podává, že vozidlo žalobce je zaparkováno, a tato skutečnost je nepochybně fotografiemi prokázána. Z těchto fotografií se však nepodává, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v rozporu s právem. Ve spise je pak založena také fotografie, na níž je viditelná zónová dopravní značka vyhražující parkování. Na této fotografii však již není viditelné zaparkované vozidlo žalobce, ani se nejeví, že by fotografie byla pořízena (a dopravní značka umístěna) např. ve stejné ulici, ve které vozidlo žalobce stálo. Původce fotografie ani neuvedl, kde je dopravní značka umístěna, aby bylo možné přezkoumat, zda je tato účinná i v místě, kde stálo vozidlo žalobce. Fotografie, na které je vyobrazeno dopravní značení, tak nikterak neprokazuje, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno právě v jejich působnosti, resp. že by její působnost obsahovala též místo, ve kterém bylo vozidlo žalobce zaparkováno. Správní orgán nedostál povinnosti dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když neuvedl, na základě jaké úvahy dospěl k závěru, že vozidlo žalobce stálo v působnosti dopravní značky. K odůvodnění rozhodnutí srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Afs 197/2004-89. Žalobce tedy míní, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností a že správní rozhodnutí není přezkoumatelné.
10. Z důvodů shora uvedených žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasil a navrhl zamítnutí žaloby. Podotkl, že žalobce byl po celou dobu řízení o přestupku provozovatele vozidla zcela pasivní, nevznášel žádné námitky a k řízení se nikterak nevyjadřoval, a to ani po podaném odporu proti příkazu ze dne 28. 11. 2017, č. j. 18400/OD-P/17, ani v následně podaném odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kdy obě tato podání zůstala toliko

blanketní, a to (v případě odvolání) i navzdory výzvě žalovaného k doplnění odvolacích důvodů.

12. K námitce nedostatečného zhodnocení polehčujících okolností žalovaný konstatoval, že ve zde posuzovaném případě správní orgán prvního stupně přihlédl jako ke stěžejní okolnosti k tomu, že se v žalobcově případě nejednalo o prvé prokázané jednání totožného charakteru, tuto okolnost shledal přitěžující, a proto uložil správní trest pokuty mírně nad spodní hranici zákonem stanovené sazby. Jako polehčující okolnost pak zhodnotil, že jednáním žalobce nebyl způsobem žádný závažnější následek. Tímto, byť jakkoliv minimalistickým pojetím, ve své podstatě správní orgán zohlednil i žalobcem nyní nabízené hodnotící aspekty, tedy že nebyla způsobena škoda na zdraví či majetku, když oba tyto aspekty lze subsumovat pod vyjádření správního orgánu prvního stupně o tom, že jednáním žalobce nebyl způsoben žádný závažnější následek. Fakt, že nedošlo k dopravní nehodě, dle názoru žalovaného nelze hodnotit jako polehčující okolnost, když tato skutečnost je samotnou podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek (respektive jednou z obligatomích podmínek dle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu). Obdobně pak námitka žalobce, že nebyla brána jako polehčující ta skutečnost, že byl přestupek spáchán nezaviněně, je dle názoru žalovaného zcela irrelevantní s ohledem na objektivní povahu odpovědnosti za tento typ přestupku, kde není zavinění vyžadováno. Co se týče žalobcových úvah o hodnocení stupně ohrožení, ani zde nemohl žalovaný žalobcově námitce přisvědčit, kdy se správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí těmito skutečnostmi zaobíral, a to v rámci svých úvah o naplnění materiálního znaku přestupku. Dle názoru žalovaného správní orgán prvního stupně svým postupem dostal povinnosti dané mu ustanovením § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky a úvahy, jimiž byl správní orgán prvního stupně veden k uložení správního trestu v konkrétní výši, shledal žalovaný přezkoumatelnými. Danou žalobní námitku proto žalovaný shledal nedůvodnou.
13. Podle žalovaného bylo dále zřejmé z ustanovení § 137 správního řádu, že institut podání vysvětlení slouží k prověření oznámení, podnětů či vlastních zjištění správního orgánu, která by mohla být důvodem k zahájení řízení. Žalovaný byl toho názoru, že je na správním orgánu, nikoliv na oznamovateli, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou dány důvody pro zahájení řízení o přestupku. Žalovaný přitom nesouhlasil s tím, že měl správní orgán prvního stupně dostatek podkladů pro zahájení řízení o přestupku řidiče s žalobcem uvedenou osobou. Teorie žalobce by nevyhnutelně vedla k absurdním situacím, kdy by správní orgány byly povinny zahajovat řízení bez dalšího s každou osobou, kterou každý provozovatel na základě výzvy správnímu orgánu oznámí. Tím spíše, když řada provozovatelů, v reakci na obdrženou výzvu, označuje řidičem vozidla osoby cizinců, osoby nekontaktní či osoby dokonce zemřelé. Zahájení řízení bez dalšího v každém jednom případě by navíc bylo v rozporu se zásadami procesní ekonomie. Rovněž porovnání žalobcova sdělení k osobě řidiče (které je svou podstatou rovněž podáním vysvětlení) s oznámením přestupku ze strany Policie ČR bylo na samé hranici absurdnosti. Dle názoru žalovaného nelze vysvětlení podané provozovatelem vozidla zaměňovat s oznámením přestupku od policejních orgánů, když tyto orgány, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek, věc oznamují v rámci své služební povinnosti poté, co již předtím samy učinily nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem.
14. Žalovaný se rovněž neztotožnil s názorem žalobce, že by výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jakkoliv kolidoval s názorem Nejvyššího správního soudu,

vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Dle názoru žalovaného výrok rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla splňoval požadavky na vymezení předmětu řízení, když zde byl přestupek provozovatele vozidla specifikován tak, že z něj bylo dostatečně patrné, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen, tedy čeho se dopustil a v čem jím spáchaný přestupek spočívá (tedy v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu – porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Z výroku rozhodnutí byl zcela zřejmý popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání. Skutečnost, že správní orgán prvního stupně zvolil při zmínce o zdrojovém přestupku řidiče obecné právní ustanovení týkající se porušení významu dopravního značení, neměla dle názoru žalovaného zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, když bylo jednání řidiče nezaměnitelně popsáno ve výroku i v odůvodnění rozhodnutí slovně. Nadto nelze mít za to, že by byla užitá zcela nesprávná právní kvalifikace (co se týče jednání řidiče vozidla), nýbrž maximálně neúplná právní kvalifikace. Avšak ani tato skutečnost není schopna zpochybnit zákonnost rozhodnutí, když k nástupu objektivní odpovědnosti žalobce i tato obecná právní kvalifikace jednání nezjištěného řidiče plně postačuje. Kvalifikace řidičova jednání jako porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu by přitom neměla pro žalobce dopad ani v oblasti výše správního trestu, když by zdrojovým přestupkem byl i nadále přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalovaný dále podotknul, že žalobce nebyl ve zde posuzované kauze viněn z porušení ustanovení jakkoliv zakazujícího stání v daném místě [tedy ať již z porušení ustanovení § 4 písm. c) či § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu], když byl shledán vinným ze spáchání přestupku v pozici provozovatele vozidla, nikoliv řidiče. Bylo tedy zcela irelevantní nyní namítat, že mu bylo upřeno právo na obhajobu založenou na tom, že on sám v daném místě stál toliko po dobu zákonem tolerovanou. Nadto bylo třeba podotknout, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla ani není dán prostor pro jakékoliv dokazování toho, jak dlouho nezjištěný řidič na parkovacím místě stál, kdy tyto skutečnosti by mohly být předmětem zkoumání toliko v řízení o přestupku samotného řidiče, nikoliv v řízení vázaném na objektivní odpovědnost žalobce, coby provozovatele vozidla.

15. K námitce absence příslušného nařízení obce žalovaný uvedl, že vydávání a používání parkovacích karet, stejně tak jako ceník parkovacích karet, navazuje na *Nařízení Statutárního města Karlovy Vary č. 2/2016*, jímž se vymezují místní komunikace nebo jejich určené úseky, které lze užít ke stání vozidla jen za cenu sjednanou. Dané nařízení je přitom veřejně dostupné na webových stránkách Magistrátu města Karlovy Vary. V příloze číslo 2 tohoto nařízení jsou pak vymezeny oblasti obce, tedy místní komunikace nebo jejich určené úseky, které lze užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy ke stání vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti, nebo ke stání vozidla fyzické osoby, která má v této oblasti trvalý pobyt či je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce (mezi vyjmenovanými ulicemi je i ulice Foersterova). Z daného tedy vyplývá, že parkování v uvedené oblasti je upraveno nařízením města, a žalobní námitka se tak stává neopodstatněnou.
16. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že věc přestupku řidiče nebyla odložena v souladu se zákonem. Jak bylo zřejmé z obsahu spisové dokumentace, správní orgán prvního stupně, před tím, než zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla s

žalobcem, věc přestupku řidiče v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil, a to usnesením ze dne 28. 11. 2017, č. j. 18399/OD-P/17. V daném případě tak nelze mít za to, že by nebyla naplněna podmínka dle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, jak namítal žalobce. Žalovaný se nemohl ztotožnit ani s druhou částí námitky, tedy že usnesení o odložení věci, pakliže bylo vydáno, bylo vydáno nezákonně s tím, že žalobce měl být, v duchu ustanovení § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, o vydání tohoto usnesení

vyrozuměn, coby osoba přímo dotčená spácháním přestupku. Žalovaný nesdílel názor žalobce, že by tento byl onou osobou přímo dotčenou spácháním přestupku ve smyslu ustanovení § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy osobou přímo zúčastněnou na řízení o přestupku řidiče s vybranými procesními právy. Žalovaný zastával názor, že správní orgán prvního stupně nikterak nepochybil, když žalobce po vydání usnesení o odložení věci o této skutečnosti přímo nevyrozuměl. O tom, že věc přestupku řidiče byla odložena a byla tak splněna podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, se pak žalobce měl možnost dozvědět z obsahu příkazu ze dne 28. 11. 2017, č. j. 18400/OD-P/17. Danou žalobní námitku proto žalovaný shledal neopodstatněnou.

17. Dle názoru žalovaného také v daném případě nebyla absence ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o odpovědnosti za přestupky v rozhodnutí takovou vadou, jež by sama o sobě měla vliv na jeho zákonnost, a to zejména s ohledem na skutečnost, kdy minimálně zdrojový přestupek včetně porušení konkrétní právní povinnosti byl v rozhodnutí výslovně paragrafovým zněním označen, a to jak v jeho výroku, tak v odůvodnění. Žalovaný byl toho názoru, že toliko na základě absence ustanovení vymezujícího konkrétní rozsah pokuty pro zdrojový přestupek nelze mít za to, že by správní orgán rozhodoval o správním trestu nezákonně, jak bylo žalobcem vytýkáno, když z rozhodnutí obou správních orgánů bylo nezpochybnitelně zřejmé, ať již vymezením paragrafového znění či podrobným slovním popisem, od jakého přestupku byl správní trest dovozován.
18. Dle názoru žalovaného zároveň není a nemůže být předmětem řízení o přestupku provozovatele zkoumání skutečnosti, jako formou zavinění byl spáchán tzv. zdrojový přestupek řidiče. Správní orgán hodnotí naplnění základních znaků přestupku řidiče již v okamžiku, kdy je mu tento přestupek, respektive podezření ze spáchání přestupku oznámeno. Pakliže by již v této fázi neseznal, že jsou znaky přestupku řidiče naplněny, byl by uplatnil postup dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a věc odložil s tím, že se o přestupek nejedná. Prokazování toho, jakou formu zavinění jednání řidiče vykazuje, v řízení o přestupku provozovatele vozidla by bylo v rozporu se subsidiární povahou odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že by absence úvah o formě zavinění zdrojového přestupku v rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla činila takové rozhodnutí nezákonným. Nadto žalobce po celou dobu vedeného správního řízení zavinění u přestupku řidiče nikterak nezpochybňoval a nerozporoval, stejně tak nenamítal ani existenci žádných okolností, jež by k nenaplnění tohoto znaku přestupku řidiče mohly vést.
19. Žalobcem posledně nastíněné pochybení správního orgánu prvního stupně stran zjištění skutkového stavu bylo zjištěno již v rámci odvolacího správního řízení. Žalovaný za tímto účelem ověřoval informace z veřejně dostupných mapových portálů. Žalobci pak byla dána možnost se s podklady, jež žalovaný v rámci odvolacího správního řízení

v této věci opatřil, seznámit, kdy však této možnosti nevyužil. Žalovaný byl toho názoru, že vytýkané pochybení správního orgánu prvního stupně bylo postupem žalovaného plně zhojeno, bylo najisto postaveno, že předmětné vozidlo stálo v zóně s dopravním omezením, a úvahy žalovaného v dané věci byly čitelné z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

První rozhodnutí soudu ve věci

20. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 4. 2020, č. j. 30 A 264/2018 - 42, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 As 185/2020 - 37 (dále jen „*zrušující rozsudek*“).
21. Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že zdejší soud pochybil, když provedl důkaz - nařízení ze dne 1. 3. 2016, aniž by k jeho provedení nařídil jednání. Zároveň se nevypořádal s námitkou, že ceník parkovacích karet města Karlovy Vary nemá formu nařízení, ačkoli zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, tuto formu podle usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08, pro cenový výměr předpokládá. Krajský soud toliko odkázal na čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení ze dne 1. 3. 2016, v němž je upraven způsob určení ceny a na navazující ceník schválený radou města Karlovy Vary. Ve zbytku se kasační soud ztotožnil s argumentací obsaženou ve zrušeném rozsudku zdejšího soudu.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

22. Účastníci se k jednání nedostavili.

VI.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

24. Soud neshledal žalobu důvodnou.

A. Sankce – nezohlednění polehčujících okolností

25. Úvodem je nezbytné zdůraznit, že žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že jeho jednání „*nemělo žádný následek*.“ Naopak skutek, za který byl žalobce potrestán (zakázané stání), představuje zcela typické protiprávní jednání, které má následek spočívající v ohrožení zájmu společnosti na řádném průběhu silničního provozu. Za této situace nebylo povinností správních orgánů při popisu polehčujících a přítěžujících okolností se této otázce blíže věnovat, neboť nejde o něco, co by zvyšovalo či snižovalo nebezpečnost jednání žalobce.

B. Nezákonné zahájení řízení

26. V námitce nesplnění podmínek k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se žalobce mylí v základním předpokladu, a to, že správní orgán nemůže zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, pokud je mu známa osoba pachatele, resp. pokud mu provozovatel oznámil, kdo spáchal přestupkové jednání. Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*“
27. V nyní projednávané věci je zřejmé, že správní orgán prvního stupně reagoval na sdělení totožnosti řidiče žalobcem, označené osobě doručil předvolání k podání vysvětlení a tato osoba na toto předvolání nijak nereagovala.
28. Soud má za prokázané, že správní orgán prvního stupně učinil kroky ke zjištění pachatele přestupku, avšak procesní pasivita zjištěného řidiče mu neumožnila zahájit řízení o přestupku. Lze souhlasit se žalobcem, že správní orgán prvního stupně těžko může očekávat, že se pachatelé přestupku doznají, jakmile jim přijde předvolání k podání vysvětlení, nicméně realizace podání vysvětlení je základem pro zjištění potřebných indicí k zahájení přestupkového řízení. Stejně tak totiž ani žalobce nemůže racionálně očekávat, že správní orgán zahájí přestupkové řízení proti komukoliv, koho provozovatel vozidla označí jako řidiče, a to zejména v situaci, kdy nijak, krom svého tvrzení, nedoloží, že jím tvrzená osoba skutečně vozidlo v předmětný čas užívala.

C. Nesprávná právní kvalifikace

29. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že správní orgány provedly nesprávnou právní kvalifikaci jednání žalobce, když toliko uvedly, že řidič vozidla porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož „*při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*“ aniž by dále specifikovaly, že dané jednání zároveň představuje porušení § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona, který stanoví, že „*řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohroží ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.*“
30. V prvé řadě platí, že odkaz žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, není pro nyní projednávanou věc přílehlavý. Rozšířený senát ve shora uvedené věci řešil otázku, zda musí správní orgán ve výrokové části rozhodnutí uvést nejen ustanovení odkazující, ale též ustanovení, na které je odkazováno, anebo zda postačí, aby odkazovaná ustanovení byla uvedena v

odůvodnění rozhodnutí. Jak přitom vyplývá z konstantní judikatury kasačního soudu (viz např. rozsudek ze dne 3. 10. 2018, č. j. 3 As 201/2017 – 32) ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu není blanketní právní normou a že právě toto ustanovení stanoví příslušné pravidlo chování, za jehož porušení (ze strany řidiče) má nést provozovatel odpovědnost.

31. Je pravdou, že § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu obsahuje další konkretizaci porušené povinnosti vyplývající z § 4 písm. c) téhož zákona (včetně stanovení výjimek, při jejichž naplnění není stání na vyhrazeném parkovišti protiprávním – stání do tří minut při naplnění dalších podmínek – viz shora), správní orgány tedy dané zákonné ustanovení měly uvést alespoň v odůvodnění svých rozhodnutí, platí však, že toho opomenutí nezakládá v nyní projednávané věci jejich nezákonnost. Je třeba si uvědomit, že z popisu skutku je jednoznačně patrné, za jaké jednání řidiče vozidla byl žalobce potrestán (stání v délce 10 minut), daný popis jasně naplňuje skutkovou podstatu obsaženou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž zároveň vylučuje naplnění výjimek v § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Za této situace žalobci nic nebránilo předeštit skutkovou verzi reality, která by například zpochybňovala délku stání, žalobce však nic takového krom zcela hypotetických námitek neučinil, k dovození jeho odpovědnosti tedy postačí samotná skutková podstata uvedená v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy nerespektování dopravní značky IZ 8 – Zóna s dopravním omezením, kdy tímto omezením je dopravní značka IP 12 – Vyhrazené parkoviště.

D. Absence nařízení obce – parkovací karty představují zpoplatnění pozemní komunikace

32. Na základě zrušujícího rozsudku zdejší soud znovu uvážil nad námitkou opírající se o tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že město Karlovy Vary nevydalo žádné nařízení, jímž by zpoplatnilo úsek komunikace, na němž mělo dojít k neoprávněnému zastavení a stání ani nařízení, jímž by stanovilo cenu parkovacích karet. Zdejší soud má znovu za to, že tato námitka není důvodná, neboť žalobcem tvrzené pochybení města Karlovy Vary není pro nyní posuzovanou věc nijak relevantní. Soud proto v tomto směru ani neprováděl žádné dokazování. Je třeba si uvědomit, že žalobce byl postižen za porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož platí, že „*při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*“. Odpovědnost žalobce byla tedy založena toliko tím, že v nyní projednávané věci se řidič vozidla dopravní značkou neřídil, neboť jeho vozidlo stálo v zóně dopravní značky IZ 8 – Zóna s dopravním omezením, kdy tímto omezením je dopravní značka IP 12 – Vyhrazené parkoviště, aniž by ve vozidle byla viditelně umístěna parkovací karta. Pro naplnění skutkové podstaty shora citované normy je naopak zcela nerozhodné, jakým způsobem postupovalo město Karlovy Vary při zpoplatnění daného úseku komunikace, proti případnému pochybení města v této oblasti poskytuje právní řád osobě, která se domáhá vydání parkovací karty, možnost jiných prostředků obrany než porušování zákona o silničním provozu spočívajícím ve svévolném nerespektování dopravního značení.

E. Není odložení věci

33. Žalobce má pravdu v tom, že o usnesení o odložení věci přestupku řidiče vozidla nebyl vyrozuměn, avšak soud tuto skutečnost nepovažuje za procesní vadu, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného, popř. prvoinstančního rozhodnutí. K odložení věci došlo na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za

přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). V odstavci třetím § 76 zákona o odpovědnosti za přestupky je zakotveno, že „*usnesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Pokud by vyrozumění osoby podle věty druhé bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.*“ Z textu citovaného ustanovení je na první pohled patrné, že zákon explicitně ukládá správnímu orgánu vyrozumět osobu přímo postiženou spácháním přestupku, nikoho jiného. Toto označení je v zákoně o odpovědnosti za přestupky dle důvodové zprávy vyhrazeno osobě, „*jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním nebo opomenutím, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku. Práva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl spácháním přestupku postižen.*“ Je zjevné, že žalobce jako provozovatel vozidla dané vlastnosti nemá. Zároveň není soudu zřejmé, jaká práva žalobce mohla být daným postupem správního orgánu poškozena, když předmětem přezkumu řízení o žalobě, kterou jsou napadána rozhodnutí ve věci odpovědnosti provozovatele vozidla, je pravidelně i splnění podmínek pro samotné zahájení řízení s provozovatelem vozidla. Žalobce označil osobu řidiče, která však setrvala zcela pasivní. Jiné skutečnosti na svoji obranu žalobce nepřednesl, přestože mu k tomu správní orgán poskytl dostatečný prostor. Procesní aktivitou správního orgánu byly možnosti ke zjištění řidiče vyčerpány. Bylo proto namístě věc přestupku nezjištěného řidiče odložit a nadále vést řízení proti provozovateli vozidla. Obdobné závěry Krajského soudu v Ostravě, formulované v jeho rozsudku ze dne 31. 8. 2018, č. j. 19 A 14/2018-59, potvrdil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2019, č. j. 7 As 449/2018-32 (rozsudky jsou veřejně dostupné z <http://nssoud.cz>). Oba soudy shodně shledaly, že v daném případě není relevantní zabývat se možností žalobce brojít proti usnesení o odložení věci zásahovou žalobou. Zdejší soud se s nimi v tomto konstatování ztotožňuje.

F. Sankce – absence ustanovení pro konkrétní výměru sankce

34. Soud se neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v části týkající se trestu z důvodu absence uvedení veškerých ustanovení, podle kterých byla sankce žalobci uložena. Žalobce má pravdu v tom směru, že v napadeném, resp. prvoinstančním rozhodnutí není výslovně uveden odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který upravuje rozmezí, v němž může být uložena sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Konkrétně jde o částku 1.500 až 2.500 Kč. Soud se tedy musel zabývat tím, zda chybějící uvedení shora citovaného ustanovení může bez dalšího způsobit nezákonnost, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je nezbytné předeslat, že žalobcem odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34) a krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014 – 33) na projednávanou věc nedopadají, neboť se vyrovnávají zejména s kvalitou výroků správních rozhodnutí v souvislosti s definováním protiprávního skutku. Na tyto výroky jsou kladeny nároky na jejich nezaměnitelnost a jasnou identifikaci proto, aby nemohla být porušena zásada *ne bis in idem*. Ovšem na výrok o sankci nelze klást totožné požadavky jako na výrok o vině. Při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty, než její nezaměnitelnost. Pokud se jedná o samotné odůvodnění sankce v nyní projednávané věci, pak platí, že v napadeném rozhodnutí je k této otázce uvedeno, že „*za přestupek se dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu uloží správní trest pokuty, když pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřekročí 10.000 Kč.*“ **V daném**

případě uložil správní orgán prvního stupně pokutu ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí za přestupek (...).“ Nelze tedy dát žalobci za pravdu, že v tom, že „rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.“ Naopak konstatování žalovaného je zcela správné, pokuta byla vskutku uložena v polovině zákonného rozpětí, jak vyplývá z výše citovaného § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Lze tedy shrnout, že žalovaný uvedl, že při ukládání sankce vycházel z rozmezí sankce za přestupek, jehož znaky porušení pravidel vykazuje. Tento přestupek byl kvalifikován, tj. bylo uvedeno, že se jedná o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Totožné ustanovení § 125c, byť v odstavci 5 písm. g) obsahuje i rozmezí sankce, kterou lze za spáchání tohoto přestupku uložit. Podle zdejšího soudu lze z odůvodnění napadeného rozhodnutí dospět k závěru o rozpětí sankce, která mohla být žalobci uložena. Soud dále ověřil, a ostatně tak uvedl i žalovaný, že byla pokuta uložena v polovině možné výměry. Tedy správní orgán uložil sankci, kterou zákon umožňuje uložit, a uložil ji ve výměře zákonem stanovené. Soud tak konstatuje, že uložená pokuta není nezákonná z důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení, podle kterých byla uložena. Žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl nic, čím by brojil proti výši uložené pokuty, např. že by ji považoval za nepřiměřenou.

G. Absence zjištění formy zavinění řidiče

35. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek je sice podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o přestupku provozovatele vozidla povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016-35).
36. Ani tuto skupinu žalobních bodů neshledal soud důvodnou.

H. Absence řádného zjištění skutkového stavu

37. Jestliže žalobce v žalobě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu z důvodu, že závěry správních orgánů o protiprávním jednání žalobce se opírají toliko o fotodokumentaci jeho vozidla, z níž bez dalšího nevyplývá stání v zóně placeného stání, pak je nutno poznamenat, že žalobce ve své argumentaci nijak nereflexuje průběh odvolacího řízení. Žalovaný v rámci odvolacího řízení provedl doplnění dokazování právě se zaměřením na jednoznačné určení místa stání vozidla žalobce, žalobci byla dána možnost se k provedeným důkazům vyjádřit a žalovaný následně na straně 4 napadeného rozhodnutí srozumitelně zhodnotil výsledky důkazního řízení a učinil jasné skutkové závěry stran umístění vozidla žalobce, přičemž proti těmto závěrům žalobce v žalobě nijak nebrojí.
38. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VIII.

Náklady řízení

39. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve

věci plný úspěch. Žalovaný se nicméně práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, a proto mu soud toto právo nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]. V tomto případě musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 28. června 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu